

iaftes. Det er en egen Sag for et Medlem, naar han har været borte under et Foredrag, da at støtte sig til, hvad han kan høre af en eller anden god Ven. Et saadant Referat eller en saadan Beretning kan aldrig blive fuldstændig; naar man saa vil reise en ny Forhandling paa en saadan tilfældig Meddelelse fra En eller Anden, kommer man i Reglen altid galt fra det, og saaledes er det ærede Medlem ogsaa i Dag kommet galt fra det. Det ærede Medlem sagde, at, dersom jeg som Ordfører havde sagt: vi staa paa vort Grundlag, det kunne vi ikke forlade. Regjeringen staa paa sit Grundlag, det kan den ikke forlade, og derfor kan der ikke komme Noget ud af Sagen, — saa vilde han Intet have sagt, men saaledes har Ordføreren ikke talt, sagde han. Udvalget har imidlertid talt saaledes i Betænkningen, og Ordføreren sagde igaar netop det Samme. Jeg antager, at det ærede Medlem har ment, at, dersom Ordføreren havde indskrænket sig til at sige dette, vilde han ikke have talt, men Ordføreren har sagt noget mere; saaledes opfatter jeg, at det maatte være hans Mening. Det var imidlertid en uheldig Udtalelse af ham, at jeg ikke havde sagt det, han nævnte, thi dette har jeg netop sagt. Jeg gaar altsaa ud fra, at det maa være hans Mening, at naar jeg ikke havde sagt Andet, vilde han ikke have taget Ordet, men jeg havde sagt noget Andet, og det var dette, der havde bevæget ham til at tage Ordet. Da det nu i Aftes viste sig, at et andet æret Medlem ikke havde forstaaet mig, da jeg talte om, at vi havde viist vor Billie til Overenskomst og Smødefommen, saa forklarede jeg, hvori vi havde viist Smødefommen. Vi havde da for det Første viist den deri, at vi, da Conseils-præsidenten havde beklaget sig over, at vi ledagede Regjeringens Forslag med private Lovforslag og stod Regjeringsforslagene tilside, havde ladet det private Lovforslag ligge og stillet vort Ændringsforslag til Regjeringens Forslag, for at Conseils-præsidenten ikke af denne Sags Historie kunde finde noget Bevis for, at vi vilde skyde Regjeringens Forslag tilside og drage de private Forslag frem. Dette er den ene Smødefommen, vi have viist, og den er jo saaledes bevist, at det ikke vil falde Nogen ind at benegte den. Den anden Smødefommen, som jeg paaberaabte mig, var den, at vi havde foreslaaet ikke saa lidt høiere Lønninger for Præsterne end dem, vi igjennem flere Aar have fastholdt. Det ærede Medlem vil jo heller ikke kunne benegte dette, thi det foreligger. Jeg har altsaa bevist, at jeg talte Sandhed og ikke Andet, da jeg udtalte, at vi paa de nævnte Punkter havde viist Smødefommen. Det ærede Medlem oplæste en meget lang Del af et Foredrag, som jeg i sin Tid havde holdt aугaaende Valgmenighedsloven. Dette kunde han have sparet sig, thi det, han søgte at bevise ved det, han oplæste, indrømmede jeg iaftes var rigtigt, og altsaa behøvede det ærede Medlem ikke at bevise det ved

denne lange Oplæsning. Hvis han, som sagt, havde været tilstede her iaftes, vilde han jo have hørt, at jeg indrømmede Rigtigheden deraf. Paa den anden Side var det jo ogsaa mærkeligt at høre, hvorledes det ærede Medlem med en saadan Barmé — jeg synes, at den gentog sig idag, den var ikke forsuunden, uagtet Matten var gaaet hen over hans Foredrag i forrige Møde — omtalte, at vi i Udvalget havde stillet et Ændringsforslag om, at, naar vi fik denne nye Lønningslov vedtagen, saaledes at Tienderne kom ind i Statskassen og Præsterne bleve lønede med Penge, skulde Valgmenighederne kunne faae en billig Understøttelse. Hvorledes kan dette staa i mindste Strid med det, jeg udtalte under Valgmenighedslovens Forhandling? Der var jo dengang ikke Tale om at uddrage Tienderne i Statskassen, ja, der var selvfølgelig nok Tale derom, men der var dengang lige saa lange Udsigter til, at det vilde ske, som det nu er, og Valgmenighedsloven var jo netop til Forhandling, uden at vi havde den sjerneste Udsigt til at faae Præstelønningsloven. Iøvrigt, det ærede Medlem maa huske paa at den Pris, vi maatte give for at faae Valgmenighedsloven, var den uheldige Kirkekommission, som slog denne Sag ihjel; vi vilde have faaet den gennemført tidligere, naar der ingen Kirkekommission var kommen. Det var altsaa netop for at faae Valgmenighedsloven frem, at man — jeg var ikke med dertil — slog denne Sag og forskjellige andre kirkelige Sager ihjel ved at nedsætte en Kirkekommission. Hvorledes kan da det ærede Medlem stille denne Sag og min Stilling til den i nogen som helst Forbindelse med, at vi nu foreslaa, at Valgmenighederne skulle kunne faae en ringe Understøttelse, naar Tienderne blive inddragne i Statskassen og Præsterne faae Løn i Penge? Jeg forstaaar virkelig ikke, hvorledes det ærede Medlem kan sætte disse to Spørgsmaal i Forbindelse med hinanden, naar det ikke var Ordføreren, han vilde ud over. Man kunde spørge: Gaar da det Forslag, vi have stillet, ud paa, at vi nu ville betale Valgmenighedernes Præster? Nei, ingenlunde! Jeg er vis paa, at ingen af vore Præster, hverken Folkekirkens eller Valgmenighedernes, ville nøies med den Betaling, vi her i vort Ændringsforslag have opstillet som Understøttelse til Valgmenighederne. Ja, dersom alle vore Præster kunde være tilfredse med en saadan Lov, vilde det jo være saa meget glædeligere, men jeg tror det ikke. Vi have altsaa ikke foreslaaet, at Statskassen skulde lønne Valgmenighedernes Præster, og det var derfor saa meget mindre berettiget, at det ærede Medlem kom til at drage denne Sammenligning. Den største Feiltagelse, som det ærede Medlem imidlertid begik igaar, var dog den, at han paastod, at vi havde opstillet denne Bestemmelse om Understøttelse til Valgmenighederne som en ny Betingelse for, at vi skulde gaa ind paa Præstelønningsloven. Dette er saa fuldstændig uberettiget, som